

Шешир професора Косте Вујића Милован Витезовић

Моји другари и ја матуранти Прве мушке гимназије у Београду. Били смо веома добри ученици, али свако од нас је имао неки хоби и били смо прави мајстори за шалу и разне смицалице у школи због којих је професор Коста Вујић имао много проблема. Био сам заљубљеник у пецање и реку. Постао сам алас. Професор Коста је говорио да могу да израчунам колико капи воде има Дунав. Математика ми је била омиљени предмет.

Представа „Рабагас” у Народном позоришту, направила је прве веће проблеме и демонстрације. Нико од нас није признао да је био тамо.

Професор историје Зечевић био је веома чудан. Да бих спасио другове донео сам жабу на навијање која је кркетла. Убедили смо професора да то само он чује или умишља.

Директор нам је дозволио доношење ужине у школу. Тада је настао прави хаос. Свако је донео шта је имао. Било је свега од хлеба, парадајза, паприке до печења. Направили смо праву пијацу како је професор Коста говорио.

Нешто што нас је све довело до суза јесте када се Рајић Бранислав сиромах, на предлог професора Вујића обукао у ствари неког покојника. Професор је желео да му помогне јер је био сиромах, а од тога испаде прави циркус.

Мила је девојка која ми се допала. Позвао сам је да је водим на реку да пецамо. Пристала је. Свирао сам јој на виолини рекла је: „Свирај рибама које мирују”. Пољубили смо се.

Имали смо контролни из математике. Морао сам да помогнем друговима. Донео сам справу која испушта сумпор који невероватно смрди. Професор је полудео. Није могао да гледа на очи ни смрад да поднесе. Мислио је да неко испушта гасове.

Професор историје се правио да зна сва дешавања године напамет. Желео сам да му покажем да то није тачно. Узео сам му белешке. Настао је прави хаос. Послао сам их поштом из Земуна.

Срео сам професора Вујића једно вече када сам кренуо на пецање. Замолио ме је да ако нешто упецам, донесем у школу да се похвалимо директору. Упецао сам огромног сома којег сам донео у школу. Сом је завршио у ресторану „Дарданели”

Сви смо присуствовали суђењу каменоресца и професора Косте Вујића. Сви смо бранили ставове професора.

Певање серенаде испод прозора министрове ћерке је био један од последњих испада које смо правили у гимназији. Казну нисмо добили.

Био је то последњи час у гимназији и нама и професору Кости. Рекао ми је: видим у теби да ловиш велику научну славу!

„Све мангуп до мангупа”

Укратко сам Вам испричао неке своје догодовштине из школе.

С поштовањем,

Емилија Тадић, 8/4
Основна школа: „Деспот Стефан Лазаревић”

Михаило Петровић-Алас

Емилија Тадић , 8/4
Основна школа: Деспот Стефан Лазаревић

Име наставника: Драгана Вељковић
Број телефона: 011 34 29 875
Маил адреса: